

פרוטוקול מס' ~~177~~ 180

מישיבת ועדת הכלכלה
ביום ה', ב' אדר ב' תשל"ו, 4.3.76, בשעה 10.30
(ח"א, בית סוקולוב)

חברי הועדה:

נכחו:

י. מודעי - יו"ר
מ. דרובלס
י. דוניצקי (יו"ר)
נ. קצב
י. שערי

מוזמנים:

ח. פנחסוביץ - משרד המשפטים
י. יפה - משרד המסחר והתעשייה
נ. לירם - " " "
א. שומר - " " "

יועץ כלכלי לועדה: ד. לב

מזכיר הועדה: פ. פלמטר

רשמה: א. אשמך

סדר היום: חוק הליכות המסחר, תשל"ב-1972

היו"ר י. מודעי: גבירותי ורבותי, ברשותכם, אני פותח את הישיבה.

קבענו כי נעבור פרק פרק, וכנגיע לסיכום כל פה נקבל אותו עם התיקונים ונמשיך לפרק שאחריו. אנחנו עומדים בסעיף 9.

א. שומר: כאשר אדם מזמין מצרך או שרות על פי תאור מסוים

בין אם הוא מזמין בכתב או בעל פה, פנים אל פנים או בטלפון, והזמנה זו כוללת תאור מסחרי, או כאשר המזמין מתייחס לפרסום של הספק שיש בו תאור מסחרי של המצרך או השרות, הרי סעיף 9 אומר שהדין יהיה כאילו הספק הוא שנתן את התאור המסחרי ואם המצרך או השרות לא יהיה תואם את התאור יהיה הוא אחראי.

מ. דרובלס: לסיטונאי אין אפשרות לבדוק במעבדה את תכונות המצרך שהוא מוכר.

היו"ר י. מודעי: אני מתחיל לאט לאט לראות מה כוונת החוק. כנראה

שזה צריך להיות חוק גלובאלי, למשל מעל חוק החוזים. זה מתחיל להיות חוק חובק זרועות עולם. בתחילה הסברתם שהחוק נועד להגן על הציבור, ובכך תמכנו. עכשיו כוללים בו גם מקרה שאדם הזמין אצל חיס חליפה עם שלושה כפתורים וקיבל חליפה עם שני כפתורים, ואומר שפה יש תאור כוזב ועבירה פלילית על פי חוק הליכות המסחר. לאט לאט מתחילים לחדור לכל תחומי החיים.

אני יציע למחוק סעיף 9.

א. שומר: זה יש חוק הפלילי. בפקודת סימני סחורות יש ענין של תאור כוזב. אני מבין שהיושב ראש סבור שענין התאור הכוזב צריך להיות רק בקשר לצרכן הסופי.

היו"ר י. מודעי: לא. הכוונה היא להמוני הצרכנים, לא למקרה של עיסקה בודדת.

א. שומר: זה נוגע לציבור כולו. אם סיטונאי מזמין מיצרן מצרך מסוים, שאחר כך מגיע לקמעוני ולצרכן, הוא מזמין לפי תכונות מסוימות והוא סומך על היצרן שתכונות אלו יהיו במוצר.

היו"ר י. מודעי: אל יסמוך. יבדוק. האם סיטונאי אינו יכול לבדוק? אם אינו יכול לבדוק, אל יזמין לפי ספציפיקציות שלו אלא לפי מה שהיצרן מייצר.

נ. לירם: בעולם יש מגמה להזמין מראש על ידי רשתות שיווק וארגוני קניות, ולמכור בשם הפירמה. בארץ מוצאים שיטה זו בשק"ם. זה טוב מבחינת פיקוח האיכות, מבחינת ההזמנה מהיצרן, טוב למשק וטוב לצרכן כי יש איכות מבוקרת. זו היא המגמה במשק, וצריך להשתלב בה גם מבחינה משפטית.

לא הגנבנו סעיף זה. סעיף זה מגן גם על הסיטונאי החלש, גם על הקימעונאי החלש, שלא יכולים לבדוק אם אמנם נתנו להם מה שהזמינו. אנחנו מקבלים המון תלונות על הזמנות שלא בוצעו כדאוי. אני לא רואה הבדל מהותי בין סחורה שתוארה על ידי הספק כבעלת תכונות מסוימות והסתבר שאינה כזו, ובין סחורה שהאיש הזמין לפי דרישתו ולא קיבל בדיוק מה שהזמין. האם אין זה תאור מסחרי כוזב?

היו"ר י. מודעי:

כאשר הצגתם את החוק הסברתם לנו באריכות את מהותו ואמרתם שחוק זה בא להגן על ההמונים שאינם מצויידיים לא כידוע ולא בכלים לבדיקה והם מוטעים על ידי פרסום כוזב או ספציפיקציות כוזבות. ואילו בסעיף זה נכנס גם חוזה שנעשה בין שני אנשים. אם משהו מזמין מצרך מסוים עם שמו, הוא אחראי לצרכן והיצרן יצא מן המעגל, אחה רוצה פה להגן על המזמין לפי "בראנד ניים" ולא זו מטרת חוק הליכות המסחר. זה אקט חוזי, לא רק אקט מסחרי. אם המזמין חושב שנפגע, ילך לבית המספט. אתה יכול לחוקק חוק אחד כולל שיאמר שכל מי שהיתה לו התקשרות עסקית ולא עמד בה, חייב לפי החוק הפלילי, ואז גמרנו עם החוק המסחרי.

א. שומר:

בדברי הסבר מדובר לא על הציבור בלבד, נאמר שהחוק בה להעמיד כללים והנחיות למסחר הוגן. איש לא יאמר שאם דורשים ממישהו אספקת מצרך בהתאם לתאור מסוים ולא סיפק בהתאם לזה, שזהו מסחר הוגן.

היו"ר י. מודעי:

בחוק מסחרי, לא פלילי.

א. שומר:

שם זה ענין של הפרת הסכם. הוראות חוקים עשויות להיות חופפות בתחומים מסוימים. חוק זה בא לקבוע הוראות והנחיות להליכות מסחר שימנעו הונאה. בהונאת הסוחר על ידי היצרן יש אי הגינות מסחרית, כי זה פוגם גם בהתחרות. מה ההבדל אם אדם הזמין לפי רישתו, או לפי קטלוג?

היו"ר י. מודעי:

למקרה של הזמנה לפי קטלוג אין צורך בסעיף זה. אם היצרן לא מתאימה לתאור בקטלוג, יש הרבה סעיפים אחרים. הקטלוג נועד לפרגודל של אנשים, שאיך להם כלים לבדוק פרטים. אדם שמגיש הזמנה לפי ספציפיקציות שלו, יועיל לבדוק עם הסחורה מתאימה או לא.

ת. פנחסוביץ:

אדם מזמין ארון לפי מידות מסוימות, והארדן לא נכנס במקום שנועד לו. החוק יכול גם להרתיע. הממשלה רוצה לייצג את הצרכן, כי אם איש זה ואיש זה מוותרים, האזרחים נפגעים וממורמרים, באים בטענות אל הממשלה שאינה עושה כלום, שיש הפקרות במדינה.

היו"ר י. מודעי:

וחוץ מזה הכל בסדר? אתם רוצים הרחבת סמכויות הפקידות במקום בית המשפט?

מ. דרובלס:

אם כוונת הממשלה לחוקק חוקים עם הרבה סעיפים שישארו על הנייר, זה בסדר. אבל אם חושבים להפעיל את החוקים, הרי הסעיפים האלה יחייבו הגדלת מנגונים. אם המזמין לא קיבל תמורת כספו מה שהוא חושב שצריך היה לקבל, הוא יכול לפנות לבית המשפט בתביעה אזרחית. בבית המשפט אפשר למצוא פתרון בדרך יעילה, מהירה וזולה ביותר.

ת. פנחסוביץ:

מהירה?

היו"ר י. מודעי:

הסיפא של סעיף 9 ישנו בסעיף 5 (א) ו(ב). את הרישא אין לכלול בחוק, כי הוא דן בפרט. אני מסכם את דעת הועדה: סעיף 9 לא ייכלל בחוק.

נ. קצב:

אני מצטערת שאחרתי ולא הספקתי לשמוע את הדברים. לאחר שאעבור על החומר יתכן שאבקש רויזיה.

א. שומר:

סעיף 10: כינויי יין. הוראה דומה לסעיף זה יש היום בפקודת סימני סחורות, והיא נקבעת בחוק כדי ליישם את חובת המדינה בהצטרפותה לאמנת מדריד. בקשר לקניין תעשייתי. היו תלונות שבמקומות מסוימים משתמשים בשם יין שקשור השם מקום, כמו מלגה, שמפן, קוניאק. לאחר הצטרפות לאמנה נקבעה הוראה שאוסרת שימוש בשם היין בשם מקום שלא הוא מקור היין. שימוש בשם כזו ייחשב תאור כוזב, גם אם צורפו לשם מילים כמו "מין" או "חיקוי" וכו'. הוראה זו קיימת בפקודת סימני סחורות, שתבטל על ידי החוק הזה, ולכן היא מועברת לכאן.

ג. לירם:

מישהו מחברי הועדה שאל אם תוצרת יין יכולה להיות גם תוצרת שאינה עשויה מפרי הגפן, כמו וודקה שעשויה מתפוחי אדמה, או ליקרים שעשויים משזיפים. אני לא יודע אם האמנה מחייבת בעניין זה.

ה. י. מודעי:

נקבל את הסעיף כמות שהוא אם יתברר במשרד המסחר והתעשייה שיכול להיות כאן עוד משהו, תעירו על כך בנוסח החדש.

י. שערי:

יש מדינות שמשתמשות בשם מסוים כדי להצביע על סוג, למשל, משתמשים במילה שמפניה אם כי המשקה הוא לא משמפן.

ג. לירם:

מדינות אלה אינן חתומות על אמנת מדריד.

מ. דרובלס:

מדוע צריך לחול גם על משקה שכולל מיץ ענבים באחוז הקטן ביותר?

ה. י. מודעי:

למה יקרא למיץ ענבים בשם מלגה? למה ניתן אפשרות הטעיה?

סעיף 10 (א) (ב) התקבל.

א. שומר:

סעיף 11 אוסר העלמת פרטים מהותיים לגבי מצרך או שרות.

י. שערי:

מה פירוש "חייב לגלות"? אם אדם נכנס לחנות לקנות גבינה, האם בעל החנות צריך לגלות לו שהגבינה יוצרת כולסטרוול? אפילו נניח שבעל החנות יודע שיש למצרך תכונה כזאת, האם הוא חייב לומר זאת ללקוח?

ח. פנחסוביץ:

שר הדתות הקודם ורפטיהג הפנה שאלה ליועץ המשפטי לממשלה. נמכרו מזוזות ב-3 לירות ואחרות ב-30 לירות. המזוזה הזולה הייתה פסולה, צילום. לא היה לנו סעיף לפיו אפשר היה לחייב את בעל העסק. תיירים רבים פנו בתלונות. בזמנו השבתי, שלכשיתקבל סעיף 11 בחוק זה תהיה תשובה ואפשר יהיה להעמיד לדין. בינתיים התקבל חוק בעניין מזוזות ותפילין, כי לא רצו לכות.

ג. לירם:

אנחנו מטפלים במוצרים בני קיימא, למקדריים ומכונות כביסה הוצאנו צו שרות המחייב אחזקת מלאי חלקי חילוף. אבל יכול אדם לקנות מכשיר סטריאו ב-10 או 25 אלף לירות ולא ידע שאין בכלל שרות אחזקה או שאין בכלל חלקי חילוף בארץ. צריך לגלות פרט כזה ללקוח. יש מוכרים מכשירים משומשמים בתור חדשים. אנחנו סבורים שספק צריך לגלות ללקוח שהמכשיר משומש, או מיושן.

ג. קצב:

זהו אחד הסעיפים האלמנטריים בחוק. לשאלה של
מה כשערי יש תשובה בדברי ההסבר: בית המשפט

יחליט מהו פרט מהותי.

ד. דרובלס:

אם ייבוא מוצר מסוים ואינו מביא חלקי
חילוף, אין זה תאור כוזב ולא העלמת פרטים.
הרשות שממונה על רשיונות יבוא לא תוציא רשיון יבוא אם אינה משוכנעת
שהצרכן יוכל לקבל את השרות הדרוש. (נ.לירם: אין רשיונות, יש ליברליזציה).
יצרן מקומי צריך לתת את השרות ללקוח, וצריך להיות חוק אדמיניסטרטיבי
שיבטיח זאת.

סעיף 11 אומר שהחנווני הקטן צריך להיות מומחה
ולדעת מה יש בכל חמש מאות הפריטים שיש בקיוסק שלו. אי אפשר לפסור
את היצרן מן האחרייות. על כל מצרך צריך להיות כתוב מה הוא מכיל ולמה
הוא גורם. על סיגריות אפשר לכתוב: סכנה לבריאות. אם אני קונה סיגריות,
מעשן, חולה, אטען כלפי הקיוסק: לא אמרת לי שזה עלול להזיק לבריאותי.
כמובן שבית המשפט ידחה תביעה כזאת, אבל בינתיים יש טירחה ונזק לבעל
הקיוסק. צריך לחפש דרכים אחרות ולא להטיל את כל האחרייות על בעל העסק.

ה. דרניצקי:

בכל העסק כולל יצרן. אם תהיה תביעה משפטית
והעקבות יולייכו מבעל החנות הקטן אל היצרן, היצרן יהיה האחראי.

אולי צריך לפרט אחרי "מצרך או שרות": כגון
אחזקת חלקי חילוף, תיקונים.

ו. מודעי:

דרניצקי סעיף כזה, אבל לא זה.
אם א"י מוכר מכשיר סטריאו ואני לא מגלה לקונה
שהחנות סמוכה אפשר לקבל באותו יום מכשיר יותר טוב, הרי זה פרט מהותי
מאד, אבל לא לכך הכוונה בסעיף כזה. אני לא חייב להיות יועץ של הקונה.
אני לא רוצה לגלות לקונה שבמכשיר שהוא קונה אצלי יש מיסב מיוחד -
ולפי נוסח הסעיף אני חייב לגלות כל פרט שאני יודע שהוא מהותי. אני
מחייב את הסעיף, אבל הוא טעון תיקון. לא טוב לתת פרוט, כי אז בת
המשפט יהיה כבול.

ז. לירם:

המחיר הוא לא פרט מהותי למצרך אלא לעיסקה.

ח. מודעי:

מדוע כתובים "בעל עסק חייב לגלות ללקוח"?
הוא חייב לגלות לכל. נניח שאני עוד לא לקוח,

אני בודק עיסקות.

ט. פנחסוביץ:

סעיף 23 ישלים את זה. בתקנות יקבע השר מה צריך
לסמן ולציין.

י. מודעי:

נשאר עניין זה עד שנגיע לסעיף 23.

הקושי בסעיף זה הוא בהגדרה של פרט מהותי. זהו
מושג יותר מדי מקיף. אם יש מיסב מסוים שהוא סוד שלי, זה חלק מהותי
במבנה.

יא. פנחסוביץ:

רק פרט מהותי שיפגע.

יב. מודעי:

זה לא כתוב. את מפרשת כך. אני מציע שבעל עסק
יהיה חייב לגלות ללקוח כל פרט שעשוי להשפיע על
עשיית העיסקה, ולא פרטים אחרים. אני יודע שיש
בא...
בא...
בא...

לא טוב לתת דוגמאות, כי זה כובל, אבל גם לא להשאיר את הענין יותר מדי פרוץ.

ג. קצב:
אני מקבל את ההצעה של היושב ראש. בזמנו ברשות לצרכנות ניסינו להציע הבהרה כזאת, וגם המועצה לצרכנות תומכת בזה.

ארגוני הצרכנים מציעים, שאם הקונה מבקש, יהיה המוכר חייב לתת בכתב את הפרטים המהותיים.

היו"ר י. מודעי:
אני חושש שתהיה בכך הכבדה רבה. יש עולים חדשים שאינם יודעים עברית. את חוששת שיהיה קושי לתבוע? תנו לתביעה לטפל בזה.

נ. קצב:
אני רוצה שהבעיה תפתר עוד לפני שתגיע לתביעה.

היו"ר י. מודעי:
מר שומר אמר לי שיבדקו את הדבר, ואם יתברר שזה יכול להיות גורם מרתיע וגם בר ביצוע, יוסיפו בתקנות שעל פי דרישה יימסרו הפרטים בכתב.

אני חושב שבכל מקום שכתוב שחייבים לתת אינפורמציה, צריך להוסיף: להוציא סודות מסחריים.

א. שומר:
הצריך מעוניין לדעת איך להשתמש במוצר. לכך הכוונה.

י. שערי:
אם אתה אומר שיש לגלות כל תכונה שעשויה להשפיע על עשיית העיסקה, הרי זה מבחן סובייקטיבי. אח במוצר מסוים יש כולסטרוול, עלי זה משפיע, על אחר לא תשפיע הידיעה הזאת. המוכר לא יכול לדעת מהם השיקולים הסובייקטיביים של כל אחד. הכוונה היא לגלות אותן תכונות שמקובל לגלות. למשל, עם המכשיר הוא משומש, צריך לגלות עובדה זאת, לא נהוג למכור מכשיר משומש כחדש. זה לא דבר סובייקטיבי, זו תכונה יסודית שחייבים לגלות. אם אדם רוצה לקנות צמר, צריך להגיד לו שמוצא מסוים הוא סינטטי ולא עשוי מצמר.

יש שתי אפשרויות. אפשר בתקנות לתת פירוט ואז יהיה ברור מה יש לגלות. יכול להיות שלא יכסו כל האפשרויות, אבל גם לא יהיה מצב שלא יודעים במה מדובר. אפשרות שניה היא לגלות אותן תכונות שבדרך כלל קונה צריך לדעת אותן.

היו"ר י. מודעי:
אני מקבל את ההצעה, ואני מקווה שנצליח לנסח את הסעיף ברוח זאת. רבותי, אנחנו יודעים בדיוק מה אנחנו רוצים, עתה דרוש ניסוח הולם. נבקש להציע לנו ניסוח מדויק לכוונות שלנו.

מ. דרובלס:
אני מציע להוציא את בעל העסק הקטן.

י. יפה:
שלוש דוגמאות שקשורות בסוחר הקטן. סוחר קטן מוכר מכוניות משומשות. אני לא צריך לפרט את החכמה. קניתי בערב פרחים אצל מוכר קטן על יד הכביש, היו פרחים במחיר 3 ו-5 לירות. אני קניתי ב-3 לירות לפרח, והתברר לי שהפרחים עמדו לפחות שבועיים בחנות. כשחזרתי אליו אמר לי: מה אתה רוצה בעד 3 לירות? הוא לא גילה לפי פרט מהותי. בחנויות תקליטים רבות אתה מוצא ערמות של תקליטים מסוגים שונים, ב-23 או 49 לירות, יש שם תקליטים סטריאו ומונו, והמוכר לא מגלה שיש שם מונו. זו רמאות, אי גילוי של פרט מהותי על ידי חנווני קטן. סעיף זה בהחלט צריך לחול על החנווני הקטן.

ה'ו ר י. מודעי: סיכום: נתקן את נוסח סעיף זה באופן שמצד אחד לא תהיה העלמה מצד המוכר, ומצד שני לא תהיה חובת גילוי של פרטים שאינם צריכים גילוי. נעבור לסעיף 12.

א. שומר: סעיף 12 (א) אומר שלא יספק אדם מצרך שיש בו תאור כוזב, אף אם לא הוא הספק של מצרך או השרות. סעיף 12 (ב) שאם מי שסיפק מצרך שיש בו תאור כוזב, והוא אינו היצרן או האורז, לא יהיה חייב אם יגלה ממי קיבל את המצרך.

ה'ו ר י. מודעי: זאת אומרת אם קנה מוצר בעיסקה לא מסודרת, הוא לא יודע מי היצרן או הספק, הרי הוא מקבל עליו את האחריות. סוחר קטן שקנה גבינה בלי שם של יצרן, יהיה אחראי כלפי הצרכנים. אבל אם קנה את הגבינה מחברה מוכרת וידועה, לא יהיה אחראי. אני מתנגד לסעיף זה ורוצה להפנות את תשומת לבכם לשתי נקודות. נאמר כאן "לא יספק אדם ולא יחזיק להספקה ולא יציע להספקה מצרך או שירות שניתן להם תאור כוזב". מתקבל שאם אדם מוצה למכור את השטיח שבביתו, אין לו עסק של שטיחים אלא מדובר בעיסקה פרטית בין אדם לאדם, אם יתן תאור כוזב יראו בזה עבירה פלילית. אני טוען שזו צריכה להיות עבירה פלילית רגילה. צריך כאן להוסיף: במהלך עסקו.

מ. דרובלס: צריך להוציא את בעל העסק הקטן. בסעיף (ב) מוציאים אותו רק אם לא ידע. לא בכל מקרה יוכל להוכיח שלא ידע. אבל גם אם יוכל להוכיח, לשם מה ליצור שרשרת ארוכה? ברוב המקרים יוכל לו כיח ממי קנה, אבל אם לא יוכל להוכיח, יסתבו אותו לבית המשפט, יהיה נאשם וצריך יהיה להוכיח שהוא זכאי.

ת. פנחסוביץ: לא מעמידים אדם לדין על דבר שלא יכול היה לדעת. מנהלים חסירה מוקדמת.

מ. דרובלס: צריך לסתום את הפרצות לפני שמגיעים לאדם הקטן.

ה'ו ר י. מודעי: אם נמתוק בסוף את המלים "וגם נקט בכל האמצעים להמנע מעבירה כאמור" - תראה בכך הקלה לגבי הסוחר הקטן? מה שנשאר הוא שמחייבים אותו לגלות מקור הסחורה. אם לא מחייבים אותו בכך, עושים את כל הסעיף הזה לבלתי ישים.

חה"כ דרובלס לא רוצה לשחרר את הסוחר ולו הקטן ביותר ממתן מלוא האינפורמציה, אבל הוא רוצה לשחרר אותו מנקיטה באמצעים כדי להמנע מעבירה, כי אין לו אמצעים כאלה.

י. דרניצקי (יודין): נטיל את העונש הכבד ביותר על החוליה הראשונה בשרשרת העבירה - על היצרן. אם במושג בעל-עסק כוללים גם חנווני וגם יצרן, אני לא בטוח שזה לטובת העניין. אני מציע לנציגי המשרד לחשוב בעניין זה, כי בכל זאת יש דרגות שונות של אחריות.

נכון שאם נמצא זבוב בבקבוק טמפו, הפירמה היא אחראית ולא הקיוסק. אבל אם נקבל עצתו של חה"כ דרובלס, נתעלם מעובדה שקיימת מעין קואופרציה בין יצרן, ספק, סיטונאי וקמעונאי, כאשר הקמעונאי יודע שהוא קונה סחורה פגומה, או שיש בה תאור כוזב, והוא משתף פעולה בהפצת סחורה זו לשם רווח.

מ. דרובלס: במקרה זה אינני מסיר מעליו את האחריות.

י. דרניצקי (יודין): אם יוכח בבית המשפט שחנווני ידע שהוא מוכר תוצרת פגומה, הלקוחות התלוננו פעמים רבות והוא המשיך למכור, אני סבור שהוא לא נקט בכל האמצעים כדי להמנע מעבירה וישא בעונש. אני חושב שאין למחוק משפט זה.

ג. קצב: אני מקבלת את הגישה של חה"כ דרובלס, לא צהנך יותר מדי להכביד. הצרכן מוגן גם אם מוותרים על השורה האחרונה.

י. שערי: אני בעד הסעיף, אני חושב שיש כאן גם הגנה לחנווני, הוא יוכל להוכיח שלא ידע ולא היה עליו לדעת.

אני מסכים שהיצרן חייב לדעת מה הוא מייצר, אבל אינני בטוח שהאורז יכול לדעת הכל.

ת. פנחסוביץ: אם לא יכול היה לדעת, לא יזכו בתביעה זאת.

א. שומר: היצרן או הייבואן הם הגדולים, אבל לא הם מספקים את הסחורה לצרכן, הם מספקים באמצעות סיטונאי וקימעונאי. איך תגלה הרשות את הגדולים? חה"כ דרובלס עצמו אמר שאינו רוצה במחנה שלם של פקחים שילכו לבדוק, וועדת הכספים גם לא תצייב כסף לכך. הרשות חיה מפי המתלוננים, שבאים במגע עם החנוונים. אם החנווני לא יאמר ממי קנה את הסחורה, אי אפשר יהיה להגיע ליצרן ולייבואן שאותם צריך לגלות. אנחנו מבקשים מהסוחר הקטן והבינוני לגלות ממי קנה את הסחורה, ולא לתת יד להונאה. לא יותר מזה. דורשים רק דבר הגיוני ביותר.

היו"ר י. מודעי: הדיון הסתיים ואני חושב שהעניין בשל להצבעה. חה"כ שערי מציע לתת הגנה גם לאורז, אם יגלה מי היצרן שמסר לו סחורה לאריזן. אני רוצה רק להזהיר, שאם נקבל הצעה זו יהיה קשה מאד למחוק את הסיפא וגם נקט בכל האמצעים להמנע מעבירה כאמור, כי נכניס אז למעגל הפטור גם מי שעשה דבר פיסוי בסחורה, לא רק איחסן אותה או מכר אותה.

חברי הכנסת קצב ודרובלס מציעים למחוק את הסיפא של סעיף 12(ב).

ה צ ב ע ה

- 3 בעד התיקון של חה"כ שערי - 3
 - 2 בעד ההצעה של חה"כ דרובלס וקצב - 2
 - 3 בעד סעיף 12 כמו שהוא 1 - 3
- נתקבל התיקון של חה"כ שערי

אני מבקש לרשום הסתייגות.

מ. דרובלס:

הישיבה ננעלה בשעה 12.25.